

Měl v plánu Brontíka a Létavce získat a dokázat, že jeho fotografie jsou pravé. Chtěl se tím příběhem proslavit. Aby se mu to podařilo, potřeboval pomoc. Navštívil proto svého starého kamaráda ze školy. Jmenoval se Karacho, profesor Karacho, a měl tajnou laboratoř, dobře ukrytou hluboko ve sklepě.

Douba a Karacho tam seděli a přemýšleli, až se z nich kouřilo.

„Musíme ty dinosaury dostat,“ řekl profesor Karacho. „Provedu s nimi několik pokusů, abych je prozkoumal.“ Na stole ležely různé nástroje, dokonce i nůžky a pilky. Vypadaly nebezpečně.

„Bude je to bolet?“ zeptal se pan Douba. Karacho pokrčil rameny, bylo mu to jedno. Douba se houpal na židli a chroupal slané mandle.

„**HAAA!**“ vykřikl profesor.

Douba se lekl a spadl i se židlí.

Profesor Karacho si vesele hladil pleš. „Mám nápad!“ Vyndal ze skříně šedou chlupatou věc a narazil si ji na hlavu. „Jak vypadám, Doubo?“

Douba se musel smát. „Hihi... jako šedá prachovka!“

Profesor si tu věc opět rozzlobeně sundal a hodil ji do kouta. V jeho malých, pichlavých očích mu zle blýskalo. „Potřebuju lepší paruku. Nikdo mě nesmí poznat. Už vím, jak se k těm dinosaurům dostat.“

